

VASS MIKLÓS TANÁR ÚR!

Mostanában kínos éjtszakáim vannak.
Diákként ülök a régi iskolában,
Kassa városában.
S úgy dobog a szívem, úgy remeg a lábam.

A régi katedrán új tanárok ülnek,
hosszú számárfüllel, hastított patákkal,
egyre vizsgáztatnak,
soha se engednek a maturán által.

Röntgennel kutatnak szívemben, agyamban,
új mappót rajzolnak, jussokat perelnek.
Vass Miklós tanár úr!

Nem úgy tanultuk a földrajzt, történelmet!

Más hőst, más árulót. Agyagból mintázva,
négy szép jolyójával itt van még a térkép,
hegykoszorújával,
úgy, ahogy az Isten kezei kimérték.

De a Térkép négy nagy részre repedezik.
Az egyik darabon, talán Budapesten
ottmaradt a szívem,
s a másik darabon külön él a testem.

Ma veled álmodtam, Vass Miklós tanár úr!
Épen vizsgáztattak, vesézték, kinoztak,
amikor beléptél,
a piros virágot a kezekben hoztad.

(A virágot, amit névnapodra vettünk.
Én voltam a szónok. Könnyeztünk. Könnyeztél.
Azt mondtad: míg őrző,
telkes ifjúság van, nem lesz baj, nem lesz tél.)

Tudom, hogy halott vagy. Halott a virágod,
mint az ifjú évek, mint a régi tettek.

Fehér reverendád
jénylelt míg virágod a Térképre tetted.

Kinyitottad sátras fekete esernyőd,
úgy bújtunk alája, kebleden zokogtam,
körtünk hangosan
új osztály, új tanár röhögött bomlottan.

Halott, jó tanárom! Mit jelent az álom?
— Amíg mi zokogtunk az esernyő alatt:
forró könnyeinktől feléledt a Virág,
szagos volt s a repedt Térkép összeragadt.

Mécs László.